

מיסמך זה מחייב מחשבה - ומסקנות!

שלושת הטרוריסטים כשבתם ככלא השווייצרי, והוברח לשבועון המצרי "אל-מוצאור". מקריאתו מסתבר, כי הטרוריסטים עשו שגיאות רבות, וכי שש התקפות קודמות שתיכננו - בומלו! נשאלת השאלה: איך לא גילו אותם אנשיהבטחון השווייצרים, או אנשיהבטחון של "אל-על", המופקדים בשרהיהתעופה, במשך כל אותם ימים של מיזמוזים ובזיונות?

איך בוצעה ההתקפה הרצחנית על מטוס "אל-על" בציריך? התמונה המקובלת עד כה: חוליית טרוריסטים ארבה ליד מסלול ההמראה - וברגע שהתקרב המטוס פתחה עליו באש. כלומר: מובצע מתוכנן היטב, שבוצע בדיוקנות וביעילות רצחנית. בעמודים אלה מפרסם "העולם הזה" מיסמך המצייר תמונה שונה לגמרי. הוא חובר בידי

עניווררים בציריך!

גבר לבוש מדים ונושא מכשיר אלוטו. עייניו ננעצו בנו והוא החל מדבר במהירות לתוך המכשיר. המטוס כבר הגיע לתחילת המסלול והתקרב לפנייה הראשונה שמאלה. מוחמד אבו אליהגיה התכוון לפתוח את מיוזות הנשק, אבל עבד-אל-מוחסן הורה לו להימנע מכך, והודיע כי נצטרך לדחות את ההתקפה למחר.

מטוס חכור

התפתח ויכוח חם בינינו, ואמינה הרימה קולה. תוך כך הגיע המטוס מולנו ואחר-כך התרומם באוויר. איש האלוטו שהיה במקום כל אותו זמן התכוון במטוס הממריא, עבר אחר-כך את גדר הברזל כי קפיצה, והתרחק לכיוון בית הנתיבות. גם אנחנו מיהרנו להסתלק חזרה למלון.

שישי ושבת 14-15 בפברואר. לא יצאנו מהמלון, כי זהו יום השבתון של מטוסי אל-על. ביומים אלה אינם פוקדים את ציריך.

שאלנו את עבד-אל-מוחסן מדוע ביטל את ההתקפה אמול, והוא ענה: "היו תופסים אותנו עם נשקנו לפני שהיינו מצליחים לבצע את ההתקפה. עיניו של איש האלוטו לא עזבו אותנו, והוא בלי ספק הודיע על נוכחותנו. אילו היינו מוציאים את הנשק, היו אנשיהבטחון מספיקים להגיע אלינו לפני שהמריא המטוס. באתונה לקח למשי-טרה היחנית ארבע דקות כדי להגיע למקום היחיות, המשטרה השווייצית היתה מגיעה אלינו תוך 2 דקות, והיתה מזהירה גם את המטוס שלא יתקרב.

"אני גם רוצה להזכיר לכם שבאנו לכאן לתקוף את המטוס הישראלי, ולבקש על כך סליחה מאורחי שחייק. תפיסתנו לפני

מזגהאוויר היה קשה במיוחד, והחמיר בהדרגה. שלג כבד ירד, ורוחות סערה שר-קו וחתכו את פנינו החשופות.

תנועת המטוסים התמעטה, ולבסוף פסקה כליל. השלג נערם על המסלולים במהירות רבה מזו שבה יכלו העובדים לסלקו הצרידה. עד שנמל התעופה נסגר לתנועה, ומיטוס האוייב לא נחת בו באותו יום.

יום חמישי 13 בפברואר. המיפקד שלה את החבר איברהים תאופיק לני מל-התעופה בשעות הבוקר, לדודא אם אין שינויים בלוח-הזמנים. איברהים חזר והודיע שההמראה קבועה לשעה 4.20. במקום אתריהצהריים כבר ניצבנו בעמדתנו, אבל שכבר התרגלנו אליו. המתנו והמתנו, אבל המטוס לא ניתק ממקומו. כפי שקרה ביום השני, איחר גם הפעם המטוס להמריא. אבל החלטנו שהיום אנחנו תוקפים אותו. "אפילו

המפקד החליט לנצל את היום ללימוד מרוקדק של התנועה בנמל-התעופה, ובשינון לוח-הזמנים של נחיתות והמראות מטוסי האוייב. הוא יצא לנמל-התעופה ב-10 בבוקר, צעד למעלה מחמישה קילומטרים בשדה הרמושלג עד לרחבת התצפית, וחזר אל אולם ההמתנה. הוא התיישב על כורסה במירפסת התצפית, שממנה ניתן לראות את תנועת המטוסים.

משם עקב אחר הנעשה עם מטוס האוייב שהגיע בשעה 12.30 בצהריים, ועיניו לא עזבו את המטוס עד אשר המריא בשעה 1.20. הוא לא עזב את מקומו אלא אחרי שנחת מטוס האוייב בדרכו חזרה לתל-אביב בשעה 3.15, והמריא שוב בשעה 5.55 אחר-צהריים. וזאת למרות שמועד ההמראה הקבוע היה 4.20.

יום רביעי 12 בפברואר. מועד

ניותיהם, וחזרו לאורות העיר. השעה כבר היתה 6.15 בערב. חושך מלא ירד. הכפור והקור חתכו את בשרנו. ואז פקד המפקד המנוח עבד-אל-מוחסן חסן להכניס את המיוזדה חזרה למכונית ולחזור למלון.

פנינו לאחור, צעדנו כמה צעדים בכיוון היציאה מרחבת התצפית - ואז נראה מטוס האוייב מתקדם במהירות לאורך המסלול.

זוג נאהבים

מפקד הביטחון על המטוס המתרומם, חרק בשיניו וקילל עצמו על שלא היתה לו סבלנות לחכות כמה דקות, ואילו אנחנו התבוננו בצער ובעוגמת-נפש במטוס הנישא בשמים. עד שחברתנו אמינה עוררה

מתקדם מטוסי-טילון אל נקודת ההמראה. בניגוד למה שפורסם, מסתבר כי חסן - שהוצג כארוסה של אמינה - היה נשוי ואב לשבעה ילדים. מסתבר עוד, כי תמונות אלה לא צולמו ביום ההתקפה, אלא שבמשך שבוע שלם היו הארבעה בנקודות-המארב, ואיש לא חשד בהם!

מעשה לא היתה מקדמת אף אחת משתי מסרות אלה.

יום ראשון 16 בפברואר. שוב עמדנו במקום התצפית. המפקד לקח את המישיקפת והתכוון במטוס, שחנה מול הבניין הראשי. אחר-כך העביר את המישיקפת לחברו ואמר: "הסתכל... תביט... זה מטוס ליבריי". איברהים אישר זאת, ולא (המשך בעמוד 12)

אמינה. כפי שאמרה

בשעה שעבד-אל-מוחסן ואיברהים טיילו הלך וחזור, ישבו אמינה ואבו אליהגיה ליד הנשק, משוחחים כאילו היו זוג מתבודד, וכל הזמן עקבו אחר המטוס.

כאשר החל סוף-סוף המטוס לנוע לכיוון המארב שלנו, קראו אמינה ואבו אליהגיה: "המטוס... המטוס מגיע!". רצנו אליהם. באותה שנייה ממש הופיע

ארבעת אנשי החוליה הספיקו להסתובב ולצלם ליד מסלול-ההמראה. בתמונה מימין נראים עבד-אל-מוחסן חסן ומוחמד אבו אליהגיה; ואילו בתמונה משמאל נראית אמינה דבור, כשברקע

ההמראה של מטוס האוייב לתל-אביב, כפי שגרשם על לוח מודעות טלוויזיוני של השעות, הוא 4.20. תפשונו עמדה מאחורי ערימת מות השלג, ליד הגדר של מסלול מספר 28. שניים מאיתנו - עבד-אל-מוחסן וידידתו אמינה, טיילו להם כוונג נאהבים. שנינו הנוותרים, איברהים תאופיק ומוחמד אבו אליהגיה, התיישבו על ספסל עץ צמוד לגדר, הפונה לכיוון נמל-התעופה, ועקבנו אחר נחיתת והמראת המטוסים.

אבל לפני כן...

ארתנו מחלומותינו ומן הצער, ואמרה לי מפקד: "זה המזל שלו. אולי ידע שאנחנו עוקבים אחריו ומשתוקקים אליו, אבל הוא דווקא לא רוצה לראות אותנו". צחקנו וחזרו-נו למלון.

וכך הסתיים יום מלא מתח וציפייה - והופעת השלל אחרי שאספנו את הרשתות.

יום שלישי 11 בפברואר.